

РЕШЕНИЕ

№ 1355

гр. София, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 03.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова
Калинка Илиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **25** по описа за **2023** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „В и Д Инвестмънт“ ЕООД срещу решение № 20043636/21.6.2022 г., постановено по НАХД № 4959/2020 г. на СРС, 16-ти състав, с което е изменено наказателно постановление № 22-006335/10.1.2020 г., издадено от директор на дирекция „Инспекция по труда“, С., с което му е била наложена имуществена санкция в размер на 2 000 /изменена от СРС на 1500 лв./, на основание чл. 416, ал. 5 КТ, във връзка с чл. 415, ал. 1 КТ. СРС е изменил НП относно размера на наложената санкция – от 2000 лв. на 1500 лв.

Жалбоподателят твърди, че е наказан в резултат на предписание, което е без предмет, не може да бъде изпълнено. Трудовото възнаграждение на свидетеля М. Н., съобразно дадените от него показания, изцяло е било изплатено преди извършване на проверката, по банков път, като не е оспорил, че това е дължимото възнаграждение, на посоченото основание. Ето защо следва да се приеме, че е погасено задължението. Липсата на подпис във ведомостта не означава, че трудовото възнаграждение не е било изплатено. Н. изрично е посочил, че има претенции за трудово възнаграждение единствено и само за м. май 2019 г. и 6 дни за м. юни 2019 г. За всички останали месеци възнаграждението е било изплатено изцяло преди прекратяване на правотношението. Н. не е направил никакви възражения, поради което следва да се приеме, че е приел плащането. Административно-наказващият орган не е обсъдил

представените платежни нареждания, не са обсъдени дадените възражения, а изцяло необосновано е приел, че е налице нарушение.

Твърди, че безспорно се установява, че касаторът не е изпълнил даденото предписание, а то не може да породи задължения за допълнително плащане. Изводите на съда в обратен смисъл са неправилни. Не е съобразил това, че след издаване на АУАН касаторът е поискал да се уточни какви суми следва да бъдат изплатени, като не е получил отговор. Вместо това са наложени санкции в общ размер от 46000 лв., които не биха постигнали целите на наказанието, а единствено – постигат репресия.

Неправилно СРС е приел, че не са допуснати нарушения в административно-наказателното производство. Излага подробни съображения в този смисъл.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“, С. оспорва жалбата. Моли да се остави в сила обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна. Моли да се остави в сила оспореното решение.

Административен съд София – град, X касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

По основателността на касационната жалба:

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му. Не е налице съществено нарушение на процесуалните правила. Решението е постановено в съответствие с приложимите материално-правни норми.

СРС е достигнал до следните фактически установявания, а именно, че на 3,10,16 и 30 юли 2019 г., както и на 2.8.2019 г. екип на ответника извършили проверка по спазване на трудовото законодателство при касатора, във връзка с подаден сигнал от М. Ц. Н.. Дадени са редица предписания, вкл. и предписание под №18 – работодателят да му изплати пълният размер на трудовото възнаграждение за м. май 2018 г. със срок за изпълнение 26.8.2019 г. Съставени са протоколи за резултатите от проверките, вкл. и за проверки от 9 и 17 септември 2019 г.

До приключване на проведената на 17.09.2019г. проверка относно изпълнението на дадените предписания е прието, че от страна на работодателя не са представени платежни документи - ведомости за заплати, фиш, касов ордер или банково извлечение, от които да се установява изплащането на трудово възнаграждение на М. Ц. Н. за м. май 2019 г. Ето защо от актосъставителят, е прието, че предписанието не е изпълнено, с което е осъществено вмененото на касатора нарушение.

За така констатираното нарушение е съставен АУАН №22-006335/17.09.2019г.,

подписан от управителя на дружеството, с възражения.

На базата на така съставения акт е издадено оспореното наказателно постановление за нарушение на разпоредбите на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Въззивният съд е събрал гласни доказателства чрез разпит на св. И. и св. Н., като е изложил подробни мотиви в каква част следва да се ценят и защо. Приел писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК.

СРС е приел от правна страна, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, спазени са императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, както и сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяна на атакуваното НП на формално основание. Приел е, че е съставомерно извършеното от дружеството нарушение, като е направил задълбочен и подробен анализ. Приел е също, че санкцията за извършеното нарушение, определена над предвидения в закона минимален размер, се явява прекомерна и несправедлива, както и че процесният случай не би могъл да се третира като маловажен по смисъла на чл. 415в, ал. 1 КТ.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното дружество е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност.

В касационната жалба се излагат твърдения за неправилно установена фактическа обстановка, без обаче да се представят доказателства в подкрепа на тези твърдения. И по-специално, не са представени доказателства, от които да може да се направи извод, че действително е извършено плащане, както твърди касаторът – по банков път. Такива доказателства не са представени и на нито един предходен етап от поризводството. Същевременно обаче, при преценка на събраните доказателства, следва да се приеме че не са допуснати процесуални нарушения, вкл. и при преценката на показанията на св. Н. в частта относно твърденията му, че възнаграждението за м. май 2019 г. му е платено.

На следващо място, неоснователни са твърденията на касатора за необсъждане на събраните доказателства. СРС обективно, пълно и всестранно е обсъдил относимите към процесния случай доказателства – неплащане на възнаграждение за м. май 2019 г. и именно въз основа на тях е формирал правните си изводи.

Предвид така изложеното съдът намира, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Доколкото не се установиха такива процесуални нарушения, които да се отразят на оспорения съдебен акт и доколкото производството е по реда на глава дванадесета от Административно-процесуалния кодекс, то приложение следва да намери и чл. 220 от тази глава, предвиждащ забрана за нови фактически установявания – съдът следва да прецени прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени в обжалваното решение.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 АПК следва да се отбележи, че настоящият състав споделя изводите на въззивния съд относно липсата на допуснати процесуални нарушения в административно-наказателното

производство. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в сроковете по чл. 34 ЗАНН и съдържат всички законоустановени реквизити, включително подробно описание на фактичката обстановка – дата и място на извършване и изпълнителното деяние на нарушението. Липсва неяснота или противоречие в съдържанието както вътрешно, така и между приетото с АУАН и НП.

Въз основа на така установената фактическа обстановка настоящият състав намира, че следва да се направи извод, че се установява наличие на нарушението, за което касаторът е санкциониран – неизпълнение на дадено предписание, което винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, което трае докато бъде преустановено, респективно установено. Не се установява в рамките на дадения срок да е изпълнено – да е платено дължимото трудово възнаграждение, за което плащане са дадени указания на касатора.

В случая се установява крайният срок за изпълнение на даденото предписание - на 26.08.2019 г. След изтичане на срока, даден за изпълнение на предписанието и неизпълнение на същото, нарушителят осъществява нарушението до момента, когато то бъде установено.

По отношение на даденото предписание. Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на самостоятелно обжалване по реда на АПК – чл. 405, изр. 1 от КТ. След влизане на предписанието в сила съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно- наказателната отговорност включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. В тази връзка ирелевантни са причините довели до неизпълнение на даденото предписание. Последното касае законосъобразността и правилността на даденото предписание и подлежи на проверка в процедурата по оспорването му, не и в настоящото производство. Следователно и с оглед липсата на доказателства за противното, следва да се приеме, че съставът на вмененото нарушение - неизпълнение на предписание на административен орган в указан срок, е осъществен.

Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 10 000 лв. Към момента на извършване на последваща проверка, по изложените по-горе съображения правилно е прието, че не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, осъществен е състава на вмененото административно нарушение. Размерът на наложеното до законоустановения минимум, поради което съдът го намира за правилно определен.

На следващо място, настоящата съдебна инстанция счита, че в случая липсва основание за приложение на института „маловажен случай“. В тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010 г. на ОСК е посочено, че специалният състав на маловажно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН. В настоящия случай не са налице предпоставките за приложението на чл. 415в КТ, а именно нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено по реда на чл. 63, ал.5 от ЗАНН вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал.2, предл първо и второ АПК, вр. С чл. 63 ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София- град, X касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20043636/21.6. 2022 г., постановено по НАХД № 4959/2020 г. на СРС, 16-ти състав.

ОСЪЖДА „В и Д Инвестмънт“ ЕООД,[ЕИК] да заплати на Дирекция инспекция по труда [населено място] разноски по делото в размер на 80 лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.